

Hồi Thứ Ba Mười Ba

PHÍCH LỊCH XÀ HỎA CHẤN QUẦN HỔ

Ba người vừa mới vào đến Bão Hồ Trang, Hạng Chân khoát tay ra hiệu, ba người không hạ xuống đất, cùng lướt thẳng lên trên một ngọn bách cao to nằm bên phải cửa trang.

Bên dưới là một con đường lát bằng đá hoa, thông thẳng đến một tòa nhà đồ sộ phía trước có mười sáu bậc cấp bằng đá xanh, hai bên đều có con hổ đá hung tợn ngồi chồm chồm, đầy vẻ thâm nghiêm và âm trầm.

Phía sau tòa nhà ấy là lầu gác liên miên, nhà cửa san sát, hai bên rừng bách um tùm, xa xa có một hồ nước nhân tạo hoặc là một giàn hoa đã héo úa...

Bên ngoài cổng, hai mươi bốn đã áo đỏ đã ngơ ngẩn quay về. Một gã mắt lé hoang mang nói:

– Lạ thật, rõ ràng nghe có tiếng y phục phất gió, sao lại chẳng thấy bóng ma nào cả thế này? Chẳng lẽ lỗ tai của chúng ta đã không còn minh mẫn nữa?

Một gã mảnh khảnh buông rú ngọn song nhận phú xuống, uể oải nói:

– Thôi đừng ngờ thần nghi quỷ nữa. Mẹ kiếp, mấy hôm nay rõ là gay cán, hễ nghe gió động cứ y như là đã có thiên binh vạn mã kéo đến, mọi người lại xúm nhau hét la tìm kiếm chẳng khác nào một lũ điên. Cứ tiếp tục thế này, chẳng cần người ta tấn công, mẹ kiếp, chúng ta cũng trở thành một lũ điên rồi!

Gã mắt lé thở dài:

– Đành rằng vậy, nhưng lại không thể không thận trọng, đây là chuyện sanh tử mà! Đại Sầu Tử, sao không phát tín hiệu ra để xem bên kia có phát hiện ra gì hay không?

Một gã liền chúm môi cất lên tiếng huýt lạnh lót hai ngón một dài. Ngay sau đó, trong bóng tối hai bên cửa chấn sắt cũng vang lên tiếng huýt gió tương tự. Rồi thì, tiếng bước chân hối hả chạy về phía này, thì ra là một đội tuần tra gồm hai mươi người.

Đội trưởng là một hán tử trung niên mặt đỏ, y chạy nhanh đến ra vẻ hồi hộp nói:

– Bên này phát ám hiệu đã phát hiện ra điều gì phải không?

Gã mắt lé vội tiến ra, thoáng khom mình cung kính nói:

– Bẩm Tô đại đầu mục, vừa rồi bọn tiểu nhân nghe có tiếng phục lướt gió rất nhanh nhưng khi tìm quanh khắp nơi thì chẳng thấy gì cả!

Gã đại đầu mục họ Tô trợn mắt:

– Tình hình dạo này gay go lắm, một trận đại chiến đã gần kề, người của Vô Song phái hiện đã vượt qua sông Lục Thuận rồi. Mọi người hãy mở mắt cho to, đừng để gian tế của bọn tiểu tử ấy mò vào đây, bằng không... Hừ, hừ, khốn cả đám đấy!

Gã mắt lé buông thông tay vâng dạ lia lịa, đầu mục họ Tô trước khi đi lại căn dặn:

– Cẩn thận thì cẩn thận, nhưng chớ có hốt hoảng đa nghi, nhằm cành cây mà tưởng thanh kiếm thì người ta cười chết đấy!

Thế là toán tuần tra đi khỏi, gã mắt lé ngoảnh lại hằm hằm nói:

– Các người đã nghe cả rồi chứ? Mọi người hãy hết sức lưu ý, đến canh hay thay phiên rồi, rút vào chần ấm ngủ một giấc cho thỏa, trời có sụp cũng mặc.

Đoạn ngược lên nhìn trời, thở dài nói tiếp:

– Ôi, chén cơm này khó nuốt quá!

Trong thời gian bọn canh gác này than thở thì Hạng Chân ở trên cây đã nắm được đại khái tình hình xung quanh.

Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng nói:

– Hạng huynh, tòa nhà to kia chín phần mười là Nghị Sự Sảnh hoặc Phân Kim Đường của bọn chúng...

Hạng Chân gật đầu:

– Và cũng có nghĩa là trụ sở chỉ huy của bọn chúng chứ gì?

Kha Nhẫn tiếp lời:

– E rằng hãy còn bí mật ở dưới lòng đất nữa...

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

– Rất có thể!

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ:

– Ta bắt đầu hành động chứ?

Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn khẽ gật đầu, thế là ba người bèn lợi dụng sự che chở của bóng cây, nhanh nhẹ tiến vào trong.

Đến ngọn cây cuối cùng cách tòa nhà đồ sộ kia, nhóm Hạng Chân phi thân lên mái nhà. Qua bài học tại Vô Úy Sơn Trang, Hạng Chân không ẩn nấp dưới mái hiên mà dán người vào một trụ đá nơi tận cùng.

Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn cũng liền dán người vào hai trụ đá khác, trông hệt như ba con thằn lằn khổng lồ. Lẽ dĩ nhiên môn công phu này hết sức hao tổn chân lực, giới võ lâm thường gọi là “Bích hổ công”.

Lúc này cánh cửa ngôi nhà đồ sộ đang mở hé, ánh đèn yếu ớt từ trong hắt ra,

song im lìm không một tiếng động.

Hạng Chân thoáng chau mày ngưng thần lắng nghe, hồi lâu thấp giọng nói:

– Nhị vị, trong đại sảnh có người!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

– Không sai, tất cả bốn người!

Kha Nhẫn cũng gật đầu nói:

– Dường như họ ở trong sâu, tiếng nói rất khẽ và gấp rút, cách cửa chừng hai mươi trượng.

Hạng Chân mỉm cười:

– Tại hạ vào trước, nhị vị theo sau ngay nhé!

Tây Môn Triều Ngọ nhượng mày:

– Xin mời!

Hạng Chân bèn tuột xuống trụ đá, đến giữa chừng thì vọt thẳng đi, lướt qua khe cửa đang hé mở.

Vừa vào đến trong, Hạng Chân liền quét mắt nhìn thật nhanh. Đây là một gian đại sảnh rộng thênh, mười hai trụ đá màu xám rất to chia nhau chống đỡ mái nhà, nền sảnh là đá bạch vân bóng loáng, nơi tận cùng có hai dãy bậc cấp dẫn lên một bậc thêm cao, trên đó là mười mấy chiếc thái sư bọc da hổ, trên vách nơi giữa cũng có một pho tượng hổ bằng đồng đỏ.

Trong đại sảnh không có đèn, chỉ trên bậc thêm cao là có thấp sáu ngọn đèn bạc và bốn người đang ngồi nói chuyện thật khẽ với nhau, bên dưới cũng có mười gã áo đỏ ngồi xếp bằng quay mặt ra cửa.

Hạng Chân thấy vậy lập tức hai tay vung mạnh, nhanh như chớp vọt thẳng lên trần nhà, trên ấy là những thanh gỗ được đóng thành hình ô vuông. Song có hai gã áo đỏ đã phát giác, đứng phắt dậy la lên:

– Có gian tế!

Bốn người trên thềm cao liền quay phắt lại, ngay khi ấy Kha Nhẫn cũng vừa phi thân vào, thế là hình tích của y đã hoàn toàn phơi bày trước mắt kẻ địch.

Tám gã áo đỏ ngồi dưới đất lập tức giận dữ hét vang, lệ làng rút song nhận phủ lao tới bao vây Kha Nhẫn.

Kha Nhẫn hết sức bối rối, tiến không được mà lui cũng không xong, thoáng chốc mười gã áo đỏ đã như hung thần vung búa lao tới.

Kha Nhẫn đành hiên ngang đứng yên, khoát tay lạnh lùng nói:

– Khoan đã!

Mười gã áo đỏ nhanh chóng bao vây Kha Nhẫn vào giữa, một gã đại hán vạm

võ quát:

– Tôn giá hãy cởi b khăn che mặt, ngoan ngoãn quỳ xuống chịu trói để chúng đại gia khỏi phải động thủ cho thêm phiền.

Kha Nhẫn liếc nhìn thật nhanh, không thấy Tây Môn Triều Ngọ theo vào, biết y đã hay tình hình trong này, liền quắc mắt quát:

– Lão, tên nhãi nhép người sao dám giở giọng ngông cuồng như vậy chứ? Sao người biết ta là gian tế mà không phải là bằng hữu chứ?

Gã đại hán vạm võ cười khẩy:

– Bằng hữu mà bộ dạng như vậy ư? Lại vào đây bằng cách này ư? Thôi đi, trò bịp bợm ấy các hạ nên dành cho mình thì hơn.

Lúc ấy bốn người trên bục thêm đã ứng cả dậy, một người mặt đỏ cao to và râu đen dài cả thước tiến tới một bước, cất giọng thấp trầm như sấm rền nói:

– Thấp đèn lên, để lão phu gặp gỡ với vị bằng hữu này!

Gã áo đỏ vạm võ liền cung kính “Vâng” một tiếng, vừa quay đi thì Kha Nhẫn đã nhanh như chớp lướt vào, song chưởng vung động chớp nhoáng, hai gã áo đỏ đã thét lên thảm thiết, ôm bụng và miệng phún máu xối cả, ngã lăn ra đất.

Động tác nhanh đến mức như trong cùng một lúc, Kha Nhẫn song chưởng lại vung lên, lại hai gã áo đỏ khác mặt đầy máu tươi văng bắn ra xa.

Tình thế đột biến khiến sáu gã áo đỏ còn lại bất giác lặng người, tiếng binh khí rơi xuống đất kéo họ về thực tại, nhưng bóng chưởng lại nhấp nhoáng, lại một gã áo đỏ võ ngực gục ngã.

Lập tức, tiếng quá giận dữ, bốn bóng người từ trên bục cao lẳng không lao nhanh tới, hệt như bốn con dơi không lồ.

Năm gã áo đỏ còn lại vung búa công tới, gã đại hán vạm võ quát vang, song nhận phủ với kinh phong vụt vù, hàn quang loang loáng, biến ảo khôn lường tấn công Kha Nhẫn.

Bốn gã áo đỏ kia thì đứng thành hàng ngang, phối hợp rất chặt chẽ, chuyên tấn công vào các nơi yếu hiểm.

Kha Nhẫn buông tiếng cười khẩy, người trượt nhanh ra sau, chỉ nghe “rắc” một tiếng xương vỡ kèm theo một tiếng rú thảm khốc kéo dài, gã đại hán vạm võ văng bắn ra xa, rơi xuống nằm sóng xoải dưới đất, hồn lìa khỏi xác. Đồng thời, bốn lưỡi búa sắc cũng hụt mất mục tiêu, bổ xuống đất tóe lửa, đá vụn bay mịt mù.

Ngay khi Kha Nhẫn lui tránh ra xa, vừa lúc gặp lão nhân mặt đỏ lao tới. Lão chẳng nói chẳng rằng vung tay chớp nhoáng công ra mười chín chưởng.

Kha Nhẫn người đang lơ lửng trên không cấp tốc tạt sang bên. Chẳng thềm quay lại, một tay tung ngược ra sau hai mươi chưởng. Chỉ thấy bóng chưởng chập chùng, liền thì tiếng kinh lực chạm nhau vang lên kinh tâm động phách và trong

khi ấy tay trái của Kha Nhẫn bỗng chốc đã biến thành màu vàng kim lấp lánh.

Trong đại sảnh không khí sôi sục, tiếng động rền rĩ đình tai nhức óc, cuồng phong ào ạt tỏa ra tứ phía...

Hai bóng người vụt tách ra trên không, lão nhân mặt đỏ giờ đây đã trở nên trắng bệch, chòm râu dài dựng đứng tua tủa, thân hình to lớn quay vòng rơi xuống đất.

Từ phía sau, một người trung niên trọc đầu và lõm xuống nơi giữa buông tiếng quát vang, cố sức xông qua cuồng phong, hai tay đưa ra đón lấy lão nhân mặt đỏ...

Liên theo sau là hai tráng hán, thân hình ngũ đoản và mắt ti hí, trong số một người bị khuyết nửa cái tai vôi vĩa lao tới, hờ hãi nói:

– Chương lão, còn đề khí được không?

Lão nhân mặt đỏ tay chân không ngừng run rẩy, hai cánh tay lão từ ngực trở xuống đã sưng bầm bởi máu bị ách tắc.

Người trung niên trọc đầu đưa mắt nhìn Kha Nhẫn một hồi mới lạnh lùng nói:

– Tôn giá khỏi phải che mặt nữa, bọn này đã biết các hạ là ai rồi. Thật không ngờ các hạ chẳng chịu ở Đan Châu mà lại đến Đại Hà Trấn gây hấn với Bão Hồ Trang.

Lão nhân mặt đỏ bỗng trừng mắt gắt lên:

– Kim Lôi Thủ, lão phu đã lĩnh giáo rồi!

Kha Nhẫn ung dung cởi bỏ khăn che mặt, mỉa mai nói:

– Chương lão, xin thứ cho sự mạo phạm vừa rồi của tại hạ, nhưng tôn giá đã không chịu ngồi yên trên chiếc ghế thứ ba trong Thất Hà Hội mà lại đến đây chong đèn đàm đại, thật khiến tại hạ vô cùng thắc mắc.

Lão nhân mặt đỏ chòm râu đen rung động, lát sau mới thở hển hển nói:

– Họ Kha kia, ở Đan Châu thì các hạ Thái Sơn Bắc Đẩu, nhưng việc của Thất Hà Hội thì chẳng cần người chỏ mũi vào... Lão phu sao đã có mặt tại Bão Hồ Trang, các hạ lấy tư cách gì mà thắc mắc chứ?

Kha Nhẫn thoáng vòng tay cười:

– Tại hạ chỉ là hiếu kỳ thôi, sao dám cả gan như vậy? Chương lão đã không muốn tỏ bày thị tại hạ xin cáo lui!

Lão nhân mặt đỏ ngực phập phồng dữ dội, môi mấp máy định nói gì đó, song như có điều e ngại, sau cùng đã nén lại không lên tiếng, hậm hực nghiêng đầu sang bên.

Thế nhưng, người trung niên trọc đầu và lõm xuống nơi giữa thì không dễ dãi như vậy, buông tiếng quát to gay gắt nói:

– Kha Nhẫn, dù Kim Lôi Thủ người danh chấn thiên hạ thì cũng chẳng thể để

cho người bỏ đi dễ dàng vậy đâu, người tưởng bọn này dễ bắt nạt lắm ư?

Kha Nhẫn đã quay ngang người, nghe nói bèn quay lại, cười ôn hòa nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm, hẳn tôn giá chính là “Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ huynh trong Tỏa Luyện Tứ Tuyệt phải không?

Người trung niên đầu lốm mặt lạnh như băng, âm trầm nói:

– Thường mọi rợ nơi hoang sơn cùng cốc làm sao sánh bằng Kim Lôi Thủ danh chấn võ lâm?

Kha Nhẫn chẳng chút tức giận, bình thản nói:

– Ba huynh đã ca tụng quá lời!

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ mắt rục lên sắc lạnh, gằn giọng:

– Luật lệ trên chốn giang hồ hẳn là họ Kha người hiểu biết rất rõ. Sáu mạng người cộng với thương thế của Chương lão, vậy mà họ Kha người lại toan bỏ đi dễ dàng thế này thì không khỏi quá xem thường bọn ta rồi!

Kha Nhẫn vẫn bình thản:

– Vậy chú ý Ba huynh thế nào?

Ba Sùng Thứ danh giọng:

– Hừ, rất đơn giản,, để lại thủ cấp là xong!

Kha Nhẫn sầm mặt:

– Ba Sùng Thứ, người tưởng mình đang nói chuyện với ai hả?

Ba Sùng Thứ ngửa mặt cười vang:

– Nói chuyện với tên tiểu tử uống được hư danh, không biết tiến thoái người chứ còn với ai nữa?

Kha Nhẫn cười quái dị, bình thản đến lạnh lùng nói:

– Vậy thì Ba Sùng Thứ, người hãy động thủ đi. Thủ cấp của Kha mỗi đang chờ người đến lấy đây!

Ba Sùng Thứ quắc mắt tiến tới hai bước, Kha Nhẫn ung dung phát nhẹ tay áo nói:

– Xin mời!

Bỗng lão nhân áo đỏ được gọi là Chương lão lách ra đứng giữa, khản giọng nói:

– Ba lão đệ hãy khoan!

Ba Sùng Thứ sửng sốt:

– Chương lão, sao lại...

Chương lão xua tay, quay lại đối mặt với Kha Nhẫn, một cách khó nhọc nói:

– Kha thế huynh...

Kha Nhãn ngắt lời:

– Chương lão đề cao quá, tại hạ sao dám nhận sự tôn xưng như vậy?

Chương lão cố nén giận, trầm giọng nói:

– Mấy hôm nay Xích Xam Đội đang toàn lực chuẩn bị đối phó với sự tấn công của Vô Song phái, tình hình trong và ngoài Bão Hồ Trang hết sức khẩn trương, hẳn là Kha thế huynh cũng đã rõ...

Kha Nhãn ơ hờ gật đầu:

– Tại hạ có nghe nói...

Chương lão thở mạnh một hơi, nói tiếp:

– Lão phu và các vị đây là đại nghĩa chi giao với Xích Xam Đội, phúc cùng hưởng, họa cùng gánh nên chẳng thể bàng quan tọa thị, mặc cho bọn cường địch Quan Ngoại muốn làm gì thì làm... Trong tình hình như vậy mà Kha thế huynh bỗng lại đang đèm đến đây và còn động thủ đả thương sáu thuộc hạ Xích Xam Đội... Ôi, lão phu chẳng rõ thế huynh vậy là có dụng ý gì?

Kha Nhãn chậm rãi nói:

– Tại hạ đã nói khi nãy rồi, chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm thôi, chứ không hề có ý nhúng tay can thiệp. Nếu các vị niệm tình bỏ qua cho thì tại hạ xin được cáo từ.

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ tức giận xen lời:

– Kha Nhãn, người nghĩ dễ dàng quá, sáu mạng người cùng với thương thế của Chương lão, món nợ ấy phải tính sao đây?

Kha Nhãn đành giọng:

– Tại hạ đang cung kính chờ đợi các vị đến tính đây!

Hai hán tử trung niên thấp lùn từ nãy giờ chưa lên tiếng, nghe nói vậy lập tức phừng lửa giận, người khuyết tai gần giọng nói:

– Kha Nhãn, người thật ngông cuồng quá đáng, Hàn Mạc Song Thứu này dù có phải bỏ mạng cũng quyết một phen sống chết với người.

– Hàn Mạc Song Thứu?

Kha Nhãn lập lại, buông tiếng cười vang nói:

– Thì ra nhị vị chính là giáo đầu thuộc hàng chữ “Địa” của Đại Dao Giáo. Thôi được, nhị vị đã có nhã hứng thì Kha Nhãn này xin liều mạng hầu tiếp vậy!

Hàn Mạc Song Thứu bốn mắt lập tức đổ quạch, người khuyết tai hừ một tiếng thật mạnh, quay nhìn lão nhân áo đỏ nói:

– Chương lão, chúng ta thu dọn hẩn đi!

Chương lão vội xua tay, thở hào hển nói:

– Hãy khoan! Nhị vị, chúng ta chưa rõ ý định đối phương không nên nóng nảy hấp tấp!

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ tức giận:

– Ngưng sáu mạng người dưới đất chẳng lẽ bỏ qua?

Chương lão mặt càng thêm trắng, cũng to tiếng nói:

– BA lão đệ, hiện tại cường địch trước mắt, lẽ nào lại còn gây thêm thù mới? Sớm muộn gì cũng sẽ phải giải quyết dứt khoát, hà tất gấp gáp làm gì?

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ vẫn không chịu nhường nhịn:

– Chương lão, y đã vào đây lúc đêm khuya thế này, ý đồ đã quá rõ ràng là không tốt lành, lại còn đả thương lão huynh và giết chết sáu thuộc hạ Xích Xam Đội, nếu không phải gian tế của đối phương thì còn là gì nữa chứ?

Lẽ dĩ nhiên, Chương lão cũng biết điều ấy, song lão cũng hiểu rất rõ về con người của “Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn, biết đối phương chẳng những võ công siêu tuyệt, tinh mãnh lão luyện mà còn là một đại hào lừng danh trong thành Đan Châu, thủ hạ hàng ngàn, giao thiệp rộng rãi, là một nhân vật hết sức khó đối phó...

Hiện nay toàn lực Vô Song phái đã sắp đến nơi, phe mình đang chuẩn bị dốc sức ứng phó. Trong lúc này đâu thể nào gây thù kết oán thêm nữa? Do đó, ý lão muốn tạm thời nhường nhịn, chờ đến khi kết thúc cuộc chiến với Vô Song phái rồi hẵng tính toán đến món nợ này. Song Ba Sùng Thứ cùng Hàn Mạc Song Thứu lại nóng nảy nhất quyết đòi động thủ, sự thắng bại chưa kể song gây thù kết oán là điều chắc chắn rồi.

Kha Nhẫn khẽ cười khinh bỉ nói:

– Chương Hoàn, tuy các hạ đứng ở hàng thứ ba trong Thất Hà Hội, song đa mưu túc trí, rất được trọng vọng. Kha mỗ tôn kính các hạ cao tuổi, hãy tránh ra để cho Hàn Mạc Song Thứu với Ba Sùng Thứ tiến tới thử xem Kha mỗ có quản ngại họ người đông thế mạnh hay không?

Chương Hoàn thấy chẳng còn hy vọng dẹp yên vụ này được nữa, đành ảo não lặng thinh. Thế là, Hàn Mạc Song Thứu cùng Ba Sùng Thứ hết sức thận trọng tiến tới bao vây...

Đột nhiên trong góc đại sảnh bùng sáng. Với hai ngọn đuốc to khác thường, liền theo sau là một giọng nói gay gắt vang lên:

– Kha Nhẫn, đời người kể như kết thúc tại Bão Hồ Trang rồi, vòm trời Đan Châu không che được đến Đại Hà Trấn này đâu!

Kha Nhẫn đưa mắt nhìn, ngay khi ấy vô số đuốc lửa đã lần lượt thắp sáng, chẳng rõ tự bao giờ, vô số đại hán áo đỏ đã lặng nghiêm đứng ở hai bên đại sảnh.

Dưới ánh đuốc sáng choang, những đại hán áo đỏ ai nấy đều mặt mày nghiêm

lạnh, thân sắc hung tợn, ngọn song nhận phủ trong tay sáng ngời hàn quang, trông thật khiếp.

Kha Nhẫn hít sâu một hơi, bình thản nói:

– Ô, các vị đến thật đúng lúc. Chỉ trong chớp mắt mà cục diện đã trở nên lớn lao đến thế!

Trong khi nói, Kha Nhẫn lòng đã suy nghĩ thật nhanh, rất rõ ràng. Cho đến giờ đối phương vẫn chưa hay biết phe mình đã có bao nhiêu người vào đây, do đó mới tập trung hết sức chú ý vào mình. Bây giờ mình hãy tương kế tựu kế, lôi cuốn hết cao thủ của họ vào đây để cho Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ thừa cơ lục soát một phen.

Giọng nói sắc lạnh kia lại chậm rãi vang lên:

– Kha Nhẫn, hãy thú thật người là gian tế của bên nào? Vô Song phái hay Hạng Chân?

Kha Nhẫn đưa mắt nhìn đối phương. Đó là một người có gương mặt to tròn và dáng người khôi vĩ, song trên mặt đầy vẻ hiểm độc gian trá.

Kha Nhẫn nhếch môi, bình thản nói:

– Tôn giá là ai?

Người mặt to nhếch môi cười lạnh lùng tiến tới một bước nói:

– Kẻ tầm thường thôi, có nghe nói đến Bạch Duy Minh trong Xích Xam Đội chứ?

Kha Nhẫn phát nhẹ tay áo:

– Thì ra là “Thác Nguyệt Tả Nhận” Bạch tam đầu lĩnh, thật hân hạnh!

“Thác Nguyệt Tả Nhận” Bạch Duy Minh buông tiếng cười khẩy, quay mặt nói:

– Chương lão!

Chương Hoàn liền quay lại hỏi:

– Bạch lão đệ có cao kiến gì?

Bạch Duy Minh nhích đến gần, thấp giọng nói:

– Huynh đệ rất hiểu tâm ý của Chương lão, nhưng việc đã đến nước này, cũng chẳng còn quản ngại được nữa. Theo huynh đệ thấy thì Kha Nhẫn ắt là gian tế của Vô Song phái chẳng sai. Nếu hôm nay mà không giữ hấn lại thì sớm muộn gì hấn cũng sẽ đối địch với bọn ta. Nếu không nhân dịp này mà khử hấn đi, chờ đến khi hấn liên thủ Vô Song phái thì hậu quả lại càng nguy hại hơn nữa.

Chương Hoàn do dự:

– Nhưng... Kha Nhẫn chẳng thể xem thường...

Bạch Duy Minh cười khẩy:

– An tâm, hấn bây giờ cũng giống như hổ xuống đất bằng mà thôi!

Câu này y hơi lớn tiếng, Kha Nhẫn liền bật cười nói:

– Thế cho nên bị chó hiếp chứ gì?

Bạch Duy Minh trừng mắt hậm hực:

– Họ Kha kia, người khởi giọng châm biếm, chỉ sợ lát nữa đây người không còn cười được nữa đâu!

Kha Nhẫn mắt bỗng rực lên vẻ kỳ dị, trầm tĩnh nói:

– Bạch Duy Minh, trước khi động thủ người nên cân nhắc cho thật kỹ, không khéo sẽ xác phơi đầy Bão Hồ Trang thì thiệt to đấy!

Bạch Duy Minh giận đỏ mặt quát:

– Người nên lo tự giữ mình thì hơn, Xích Xam Đội lẽ nào lại bị tên chó má nông công người hù dọa được!

Kha Nhẫn thoáng ôm quyền, nhạt giọng:

– Vậy là các người nhất định muốn lĩnh giáo tuyệt học của Kim Lôi Thủ này đêm nay chứ gì?

Hàn Mạc Song Thứu sải bước tiến tới, người khuyết tai la oai oải nói:

– Tiểu tử kia, huynh đệ bọn này thử xem người có bản lĩnh là bao trước đã!

Y vừa dứt lời, Kha Nhẫn đã lao thẳng tới như tên bắn, không ai trông thấy Kha Nhẫn xuất thủ như thế nào, chỉ nghe tiếng động rì rầm đình tai nhức óc vang lên liên hồi...

Kèn theo đó là tiếng rú thảm khốc kinh tâm động phách. Mười mấy đại hán áo đỏ ngã lăn ra đất, máu óc văng tung tóe, hết sức ghê rợn.

Ngay khi tiếng động kinh hồn ấy hãy còn âm vang trong không khí, Kha Nhẫn đã nhanh như chớp quay trở về với hai bàn tay lấp lánh ánh vàng, lao bổ tới tấn công Bạch Duy Minh.

“Thác Nguyệt Tả Nhận” Bạch Duy Minh cũng là bậc cao thủ võ lâm, biết chưởng kinh của đối phương không thể nào chống đỡ bằng sức mạnh được, trong tiếng quát vang người đã lẹ làng lách sang bên.

Đôi tay vàng ánh bỗng tách ra, bổ thẳng vào Hàn Mạc Song Thứu. Hai huynh đệ nhà này thấy khí thế ghê gớm cũng vội chia nhau phóng sang hai bên, bóng chưởng lấp lánh kèm với tiếng vang như sấm rền lướt qua người họ trúng xuống nền đá, cát đá bay mù mịt.

Bỗng, một tiếng huýt lạnh lót vang lên, liền theo đó là mưa bạc rợp trời kèm với tiếng gió rít ghê rợn, phủ chụp xuống đỉnh đầu Kha Nhẫn.

Kha Nhẫn buông tiếng cười khẩy, tay trái vung lên tấn công Bạch Duy Minh,

tay phải vạch thành hình vòng cung, thế là trong tiến sấm rền cùng ánh vàng lấp lánh, kinh phong cuộn cuộn như lốc xoáy, thoáng chốc làn mưa bạc hoàn toàn tan biến như rơi vào biển cả.

Bóng người lao tới huyết lên lạnh lốt, hai luồng sáng bạc như tia chớp bay thẳng vào hai vai Kha Nhân.

Kha Nhân tung mình, đờn chưởng bỏ ra và quát:

– Ba Sùng Thứ, người chưa đủ cân lượng đâu!

Không sai, người ấy quả đúng là “Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ, một trong số Tỏa Luyện Tứ Tuyệt ở Bách Hoa cốc.

Hai ngọn trủy thủ sắc bén trong tay rơi vào khoảng không, Ba Sùng Thứ vội lạng người tránh khỏi chưởng lực đối phương, hai tay vung lên, hai ngọn trủy thủ đã bay thẳng ra.

Kha Nhân lộn người một vòng rất ngoạn mục trên không, bàn tay dựng đứng bỏ ra. Chỉ nghe “Choang” một tiếng khẽ, hai ngọn trủy thủ sắc bén đã bị tiện làm bốn đoạn.

Ngay khi ấy, một bóng người từ dưới đất vọt thẳng lên như tia chớp, một chiếc vòng thép nhắm đỉnh đầu Kha Nhân chụp xuống, đồng thời một lưỡi đao cong cong cũng nhắm bụng Kha Nhân đâm tới.

Kha Nhân thoáng chau mày, hai tay vung nhẹ, lập tức người lướt ngược ra sau, buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng nói:

– Bạch Duy Minh, người cũng chẳng có gì là cao minh cả!

Bạch Duy Minh lao đuổi tới, chiếc vòng thép trong tay y có bề rộng chừng hơn tấc, ánh sáng lam lóng lánh, mép vòng vô cùng sắc bén và cuốn lên trên, quả là một món vũ khí cực kỳ hung hiểm chuyên lấy đầu người.

Lúc lướt ngược ra sau, Kha Nhân đã nhắm chuẩn thời cơ. Ngay khi Bạch Duy Minh vừa theo tới, Kha Nhân liền lượn một vòng to chớp nhoáng tung ra mười bảy chưởng cơ hồ như trong cùng một lúc, uy lực như bài sơn đảo hải.

Bạch Duy Minh vội lách người né tránh và Hàn Mạc Song Thứu vừa lao tới cũng hốt hoảng phóng sang hai bên, lập tức những ngọn đuốc trong đại sảnh cũng bị tắt ngóm hơn nữa số.

Hạng Chân ẩn nấp trên trần nhà lòng bất giác dậy lên vô vàn cảm khái, chàng đã nhờ chưởng pháp mà nổi danh, song chưởng pháp của chàng chủ yếu là “nhanh” và “hiểm”. Nếu xét về mặt uy lực hùng mạnh thì dĩ nhiên “Kim Lôi Thủ” của Kha Nhân đã trội hơn. Đành rằng mỗi bên có điểm độc đáo riêng, nhưng chưởng lực của Kha Nhân đạt đến trình độ thế này thật khiến cho Hạng Chân hết lòng bội phục.

Giờ đây Hạng Chân đã thấy Kha Nhân có thể một mình chống cự với kẻ địch

trong đại sảnh, tuy không dám chắc thủ thắng, song ít ra cũng không để nỗi thua bại. Lúc này đối phương đang tập trung hết sức chú ý vào Kha Nhân, mình mà không nhân cơ hội này lên ra dò thám một phen, để lâu e có thể sẽ gặp nhiều phiền phức.

Lúc này bốn người Bạch Duy Minh, Hàn Mạc Song Thứu và Ba Sùng Thứ đã bao vây Kha Nhân tấn công ráo riết, Chương Hoàn đứng bên lược trận, bọn đại hán áo đỏ cũng đã thu hẹp vòng vây, sẵn sàng ủa vào tấn công.

Hạng Chân hít vào một hơi dài, nhanh nhẹn đến bên cửa sổ, thận trọng mở cửa ra, thoát cái đã biến ra ngoài.

Gió đêm lạnh buốt song rất trong lành, Hạng Chân đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của Tây Môn Triều Ngọ. Bỗng một bóng người từ sau phóng tới nhanh như cắt...

Hạng Chân liền đưa tay trái lên ngang ngực, chỉ thấy đối phương toàn thân y phục màu đỏ và tay cầm song nhận phủ, bèn nhếch môi cười khinh bỉ. Khi còn cách chừng hơn trượng, Hạng Chân nhanh như chớp vung chưởng bỏ ra.

Đối phương không ngờ có vậy, trong cơn kinh hãi vội đưa tay trái quét ngang, tay phải thẳng xuống, liền tức người rẽ ngoặt sang bên, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, chứng tỏ đó là một cao thủ danh gia.

Hạng Chân định tiếp tục xuất thủ, song đối phương đã thấp giọng nói:

– Hạng huynh dừng tay, Tây Môn Triều Ngọ đây!

Hạng Chân ngỡ người, đối phương đã lướt đến bên cạnh, người áo đỏ ấy chính là Tây Môn Triều Ngọ, Hạng Chân phi cười khê nói:

– Tại hạ cũng đang tìm Tây môn đương gia đây, sao lại ăn mặc như thế này vậy?

Tây Môn Triều Ngọ đưa tay quét mồ hôi, thở hắt ra nói:

– Vừa rồi huynh đệ đã trà trộn trong đám chó má ấy, khi lão Kha bị chúng phát giác, huynh đệ lập tức lui ra, hạ một tên Xích Xam Đội lột lấy quần áo hẩn thay rồi lại trở vào đại sảnh. Lúc đầu huynh đệ còn lo lão Kha bị thất thiệt, về sau thấy y quả nhiên danh bất hư truyền, nên mới bắt đầu âm thầm tìm hiểm Hạng huynh. Thấy Hạng huynh thoát ra từ cửa sổ, thiết nghĩ Hạng huynh nhất định đã có quyết định gì đó, bèn vội vàng theo sau ra đây, chẳng ngờ suýt nữa thì đã lãnh mấy chưởng của Hạng huynh rồi...

Hạng Chân vội cười giả lả nói:

– Ai bảo Tây Môn đương gia giả dạng đối phương mà không chịu báo trước? Tại hạ tưởng đâu đã bị bại lộ hành tung rồi chứ... Tây Môn đương gia, Kha huynh chẳng sợ bị thua thiệt đâu, chúng ta nhân cơ hội này mau chóng sục tìm một phen, chần chừ lâu e sẽ không còn cơ hội nữa.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

– Đúng, chúng ta đi mau!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, khẽ nói:

– Nếu vạn nhất bị họ phát giác, xin Tây Môn đương gia hãy đứng ra chống cản nhưng cũng đừng ham chiến chi, một hồi là phải rút ngay!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

– Đương nhiên rồi!

Thế là hai người bèn phi thân lên trên mái nhà đại sảnh, rồi tiếp tục tiến sâu vào trong trang.

o O o